

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Tczewie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Matusiak

Protokolant: Izabela Kłos

Przy udziale prokuratora ---

Po rozpoznaniu w dniach: 21 października 2015 r., 2 grudnia 2015 r., 27 stycznia 2016 r., 11 marca 2016 r. i 6 maja 2016 r. sprawy z oskarżenia Prokuratury Rejonowej w Tczewie przeciwko:

1) K. P., s. B. i W. z d. B., ur. (...) w T.,

2) P. S. (1), s. K. i J. z d. A., ur. (...) w N.

oskarżonym o to, że:

I. w dniu 24 kwietnia 2014 roku w T. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1) doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) w T. w postaci pieniędzy w kwocie 1000 zł posługując się uprzednim podrobionym zaświadczeniem o zatrudnieniu w firmie (...) oraz po uprzednim wprowadzeniu w błąd przedstawiciela w/w firmy co do zamiaru wywiązania się z umowy czym działał na szkodę (...) w T.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. zw. z art. 11 § 2 k.k.;

II. w dniu 25 kwietnia 2014 roku w T. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1) doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) sp. z o.o. z/s w T. w kwocie 2000 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd przedstawiciela ww. firmy co do swego zatrudnienia oraz osiągniętych dochodach oraz zamiaru wywiązania się z umowy (...), czym działał na szkodę (...) sp. z o.o. z/s w T.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.;

III. w dniu 12 maja 2014 roku w M. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z S. K. (1) doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) SA w T. w kwocie 500 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd przedstawiciela ww. firmy co do swego zatrudnienia oraz osiągniętych dochodach oraz zamiaru wywiązania się z umów czym działał na szkodę w/w firmy,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.;

IV. w dniu 15 maja 2014 roku w T. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z R. L. doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) w T. w postaci pieniędzy w kwocie 1000 zł posługując się uprzednim podrobionym zaświadczeniem o zatrudnieniu w firmie (...) oraz po uprzednim wprowadzeniu w błąd przedstawiciela ww. firmy co do zamiaru wywiązania się z umowy czym działał na szkodę (...) w T.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. zw. z art. 11 § 2 k.k.;

V. w dniu 26 maja 2014 roku w T. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z R. L. usiłowali doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) sp. z o. o. w T. w postaci pieniędzy w kwocie 4000 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd przedstawiciela ww. firmy co do swego zatrudnienia i osiąganych dochodach oraz zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na podjętą przez pracownika ww. firmy weryfikację zatrudnienia, czym działał na szkodę firmy (...) sp. z o. o. z/s w B.,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.;

a nadto P. S. (1) o to że:

VI. w dniu 10 maja 2014 roku w T. doprowadził B. G. prowadzącą komis (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2750 zł stanowiącej przedmiot pożyczki i przewłaszczenia na zabezpieczenie w ten sposób, iż podczas zawierania ww. umowy przedłożył umowę pojazdu osobowego marki S (...) o nr nadwozia (...), w treści której sfalszowano podpis rzekomego sprzedawcy oraz nabywcy ww. pojazdu, wprowadzając ją w błąd co do możliwości wywiązania się z ww. umowy oraz prawa do dysponowania przedmiotem zastawu,

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. zw. z art. 11 § 2 k.k.

3) R. L., s. W. i H. z d. B., ur. w dniu (...) w G.,

oskarżonemu o to, że:

VII. (VI. wg aktu oskarżenia) w dniu 15 maja 2014 roku w T. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) oraz K. P. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) w T. w postaci pieniędzy w kwocie 1000 zł posługując się uprzednim podrobionym zaświadczeniem o zatrudnieniu w firmie (...) oraz po uprzednim wprowadzeniu w błąd przedstawiciela ww. firmy co do zamiaru wywiązania się z umowy czym działał na szkodę (...) w T.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. zw. z art. 11 § 2 k.k.;

VIII. (VII. wg aktu oskarżenia) w dniu 26 maja 2014 roku w T. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) oraz K. P. usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) sp. z o. o. w T. w postaci pieniędzy w kwocie 4000 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd przedstawiciela ww. firmy co do swego zatrudnienia i osiąganych dochodach oraz zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na podjętą przez pracownika ww. firmy weryfikację zatrudnienia, czym działał na szkodę firmy (...) sp. z o. o. z/s w B.,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.;

4) S. K. (1), s. E. i A. z d. K., ur. w dniu (...) w T.,

oskarżonemu o to, że:

IX. (VIII. wg aktu oskarżenia) w dniu 24 kwietnia 2014 roku w T. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z K. P. i P. S. (1) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) w T. w postaci pieniędzy w kwocie 1000 zł posługując się uprzednim podrobionym zaświadczeniem o zatrudnieniu w firmie (...) oraz po uprzednim wprowadzeniu w błąd przedstawiciela w/w firmy co do zamiaru wywiązania się z umowy czym działał na szkodę (...) w T.,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. zw. z art. 11 § 2 k.k.;

X. (IX. wg aktu oskarżenia) w dniu 25 kwietnia 2014 roku w T. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z K. P. i P. S. (1) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) sp. z o.o. z/s w T. w kwocie 2000 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd przedstawiciela ww. firmy co do swego zatrudnienia oraz osiąganych dochodach oraz zamiaru wywiązania się z umowy (...), czym działał na szkodę (...) sp. z o.o. z/s w T.;

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.;

XI. (X. wg aktu oskarżenia) w dniu 12 maja 2014 roku w M. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z K. P. i P. S. (1) doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem firmę (...) SA w T. w kwocie 500 zł po uprzednim wprowadzeniu w błąd przedstawiciela ww. firmy co do swego zatrudnienia oraz osiąganych dochodach oraz zamiaru wywiązania się z umów, czym działał na szkodę ww. firmy;

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. orzeka:

I. oskarżonego K. P. uznaje w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. I aktu oskarżenia za winnego tego że w dniu 24.04.2014 r. w T. wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) i S. K. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd pracownika spółki (...) Sp. z o.o. w T. co do faktu zatrudnienia S. K. (1) na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, wysokości osiąganych przez niego zarobków oraz zamiaru spłaty zaciągniętego zobowiązania w ten sposób, że S. K. (1) w trakcie zawierania umowy pożyczki na kwotę 1.000 zł użył jako autentycznej podrobionej umowy o pracę, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego G. C. w ww. kwocie, tak opisany czyn kwalifikuje z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazuje go oraz w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. IV aktu oskarżenia za winnego tego że w dniu 15.05.2014 r. w T. wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) i R. L. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd pracownika spółki (...) Sp. z o.o. w T. co do faktu zatrudnienia R. L. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, wysokości osiąganych przez niego zarobków i zamiaru spłaty zobowiązania w ten sposób, że R. L. w trakcie zawierania umowy pożyczki na kwotę 1.000 zł użył jako autentycznej podrobionej umowy o pracę, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego G. C. w ww. kwocie, tak opisany czyn kwalifikuje z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazuje go a ustalając, że czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. na mocy art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego K. P. uznaje w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. II aktu oskarżenia za winnego tego że w dniu 25.04.2014 r. w T. wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) i S. K. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w trakcie zawierania umowy pożyczki wprowadził w błąd pracownika firmy (...) Sp. z o.o. co do faktu zatrudnienia S. K. (1) na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, wysokości osiąganych przez niego zarobków oraz zamiaru wywiązania się z zobowiązania, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez (...) Sp. z o.o. w kwocie 2.000 zł, tak opisany czyn kwalifikuje z art. 286 § 1 k.k. i za to skazuje go oraz w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. III aktu oskarżenia za winnego tego że w dniu 12.05.2014 r. w T. wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) i S. K. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w trakcie zawierania umowy pożyczki wprowadził w błąd pracownika firmy (...) S.A. co do faktu zatrudnienia S. K. (1) na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, wysokości osiąganych przez niego zarobków, zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, jak również miejsca zamieszkania pożyczkobiorcy, czym doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 500 zł, tak opisany czyn kwalifikuje z art. 286 § 1 k.k. i za to skazuje go oraz w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. V aktu oskarżenia za winnego tego że w dniu 26.05.2014 r. w T. wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) i R. L. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w trakcie zawierania umowy pożyczki wprowadził w błąd pracownika firmy (...) Sp. z o.o. w T. co do faktu zatrudnienia R. L. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, wysokości osiąganych przez niego zarobków oraz zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, czym usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez (...) Sp. z o.o. w kwocie 4.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na podjętą przez ww. pracownika weryfikację zatrudnienia R. L., tak opisany

czyn kwalifikuje z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i za to skazuje go a ustalając, że czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. i art. 14 § 1 k.k. na mocy art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na mocy art. 85 k.k., 86 § 1 k.k., 91 § 2 k.k. łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu K. P. w punktach I - II wyroku i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt. III wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat tytułem próby;

V. oskarżonego P. S. (1) uznaje w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. I aktu oskarżenia za winnego tego że w dniu 24.04.2014 r. w T. wspólnie i w porozumieniu z K. P. i S. K. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd pracownika spółki (...) Sp. z o.o. w T. co do faktu zatrudnienia S. K. (1) na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, wysokości osiąganych przez niego zarobków oraz zamiaru spłaty zaciągniętego zobowiązania w ten sposób, że S. K. (1) w trakcie zawierania umowy pożyczki na kwotę 1.000 zł użył jako autentycznej podrobionej umowy o pracę, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego G. C. w ww. kwocie, tak opisany czyn kwalifikuje z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazuje go oraz w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. IV aktu oskarżenia za winnego tego że w dniu 15.05.2014 r. w T. wspólnie i w porozumieniu z K. P. i R. L. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd pracownika spółki (...) Sp. z o.o. w T. co do faktu zatrudnienia R. L. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, wysokości osiąganych przez niego zarobków i zamiaru spłaty zobowiązania w ten sposób, że R. L. w trakcie zawierania umowy pożyczki na kwotę 1.000 zł użył jako autentycznej podrobionej umowy o pracę, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego G. C. w ww. kwocie, tak opisany czyn kwalifikuje z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazuje go oraz w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. VI aktu oskarżenia za winnego tego że w dniu 10.05.2014 r. w T. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził B. G. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 2.750 zł w ten sposób, że w trakcie zawierania umowy pożyczki posłużył się uprzednio podrobioną przez siebie umową sprzedaży samochodu S. (...), czym wprowadził ją w błąd co do faktu bycia właścicielem tego pojazdu, tak opisany czyn kwalifikuje z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazuje go, a ustalając, że czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. i art. 11 § 3 k.k. na mocy art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VI. oskarżonego P. S. (1) uznaje uznaje w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. II aktu oskarżenia za winnego tego że w dniu 25.04.2014 r. w T. wspólnie i w porozumieniu z K. P. i S. K. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w trakcie zawierania umowy pożyczki wprowadził w błąd pracownika firmy (...) Sp. z o.o. co do faktu zatrudnienia S. K. (1) na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, wysokości osiąganych przez niego zarobków oraz zamiaru wywiązania się z zobowiązania, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez (...) Sp. z o.o. w kwocie 2.000 zł, tak opisany czyn kwalifikuje z art. 286 § 1 k.k. i za to skazuje go oraz w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. III aktu oskarżenia za winnego tego że w dniu 12.05.2014 r. w T. wspólnie i w porozumieniu z K. P. i S. K. (1) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w trakcie zawierania umowy pożyczki wprowadził w błąd pracownika firmy (...) S.A. co do faktu zatrudnienia S. K. (1) na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, wysokości osiąganych przez niego zarobków, zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, jak również miejsca zamieszkania pożyczkobiorcy, czym doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 500 zł, tak opisany czyn kwalifikuje z art. 286 § 1 k.k. i za to skazuje go oraz w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. V aktu oskarżenia za winnego tego że w dniu 26.05.2014 r. w T. wspólnie i w porozumieniu z K. P. i R. L. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w trakcie zawierania umowy pożyczki wprowadził w błąd pracownika firmy (...) Sp. z o.o. w T. co do faktu zatrudnienia R. L. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, wysokości osiąganych przez niego zarobków oraz zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, czym usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez (...) Sp. z o.o. w kwocie 4.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na podjętą przez ww. pracownika weryfikację zatrudnienia R. L., tak opisany czyn kwalifikuje z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i za to skazuje go a ustalając, że czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k., przy

zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. i art. 14 § 1 k.k. na mocy art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VII. na mocy art. 85 k.k., 86 § 1 k.k. i 91 § 2 k.k. łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu P. S. (1) w punktach V - VI wyroku i wymierza mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. oskarżonego R. L. uznaje za w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. VII aktu oskarżenia za winnego tego że w dniu 15.05.2014 r. w T. wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) i K. P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd pracownika spółki (...) Sp. z o.o. w T. co do faktu swojego zatrudnienia na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, wysokości osiąganych zarobków i zamiaru spłaty zobowiązania w ten sposób, że w trakcie zawierania umowy pożyczki na kwotę 1.000 zł użył jako autentycznej podrobionej umowy o pracę, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego G. C. w ww. kwocie, tak opisany czyn kwalifikuje z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazuje go a przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. na mocy art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IX. oskarżonego R. L. uznaje w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. VIII aktu oskarżenia za winnego tego że w dniu 26.05.2014 r. w T. wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) i K. P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w trakcie zawierania umowy pożyczki wprowadził w błąd pracownika firmy (...) Sp. z o.o. w T. co do faktu swojego zatrudnienia na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, wysokości osiąganych zarobków oraz zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, czym usiłował doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez (...) Sp. z o.o. w kwocie 4.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na podjętą przez ww. pracownika weryfikację zatrudnienia, tak opisany czyn kwalifikuje z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i za to skazuje go a przy zastosowaniu art. 14 § 1 k.k. na mocy art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

X. na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu R. L. w punktach VIII - IX wyroku i wymierza karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XI. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt. X wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat tytułem próby oddając go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

XII. oskarżonego S. K. (1) uznaje w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. IX aktu oskarżenia za winnego tego że w dniu 24.04.2014 r. w T. wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) i K. P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd pracownika spółki (...) Sp. z o.o. w T. co do faktu swojego zatrudnienia na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, wysokości osiąganych zarobków oraz zamiaru spłaty zaciągniętego zobowiązania w ten sposób, że w trakcie zawierania umowy pożyczki na kwotę 1.000 zł użył jako autentycznej podrobionej umowy o pracę, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego G. C. w ww. kwocie, tak opisany czyn kwalifikuje z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazuje go a przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. na mocy art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XIII. oskarżonego S. K. (1) uznaje w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. X aktu oskarżenia za winnego tego że w dniu 25.04.2014 r. w T. wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) i K. P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w trakcie zawierania umowy pożyczki wprowadził w błąd pracownika firmy (...) Sp. z o.o. co do faktu swojego zatrudnienia na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, wysokości osiąganych przez niego zarobków oraz zamiaru wywiązania się z zobowiązania, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez (...) Sp. z o.o. w kwocie 2.000 zł, tak opisany czyn kwalifikuje z art. 286 § 1 k.k. i za to skazuje go oraz w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. XI aktu oskarżenia za winnego tego że w dniu 12.05.2014 r. w T. wspólnie i w porozumieniu z P. S. (1) i K. P. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w trakcie zawierania umowy pożyczki wprowadził w błąd pracownika firmy (...) S.A. co do faktu swojego zatrudnienia na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, wysokości osiąganych przez niego zarobków, zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, jak również miejsca swojego zamieszkania, czym doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 500 zł, tak

opisany czyn kwalifikuje z art. 286 § 1 k.k. i za to skazuje go a ustalając, że czyny te stanowią ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. na mocy art. 286 § 1 k.k. wymierza mu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

XIV. na mocy art. 85 k.k., 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone oskarżonemu S. K. (1) w punktach XII - XIII wyroku i wymierza karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XV. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k. i art. 73 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej w pkt. X kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat tytułem próby oddając go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

XVI. na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonych K. P., P. S. (1) i S. K. (1) do solidarnego naprawienia wyrządzonej szkody w całości przez zapłatę następujących kwot na rzecz następujących pokrzywdzonych:

1. kwoty 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) na rzecz pokrzywdzonego G. C.,
2. kwoty 2.000 zł (dwa tysiące złotych) na rzecz pokrzywdzonej (...) S.A.,
3. kwoty 500 zł (pięćset złotych) na rzecz pokrzywdzonej (...) S.A.;

XVII. na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonych K. P., P. S. (1) i R. L. do solidarnego naprawienia wyrządzonej szkody w całości przez zapłatę kwoty 1.000 zł (jeden tysiąc złotych) na rzecz pokrzywdzonego G. C.;

XVIII. na mocy art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego P. S. (1) do naprawienia wyrządzonej szkody w całości przez zapłatę kwoty 2.750 zł (dwa tysiące siedemset pięćdziesiąt złotych) na rzecz pokrzywdzonej B. G.;

XIX. na mocy art. 44 § 1 i 2 k.k. orzeka przepadek przez zniszczenie pieczętki firmy (...) oraz przepadek przez pozostawienie w aktach sprawy dokumentów wymienionych w wykazach dowodów rzeczowych: nr I/291/14 (k. 59 akt sprawy), nr II/302/14 (k. 110 akt sprawy), nr III/336/14 (k. 152 akt sprawy), nr IV/343/14 (k. 161 akt sprawy), nr V/353/14 (k. 169 akt sprawy), nr VI/359/14 (k. 173 akt sprawy) oraz VII/404/14 (k. 203 akt sprawy);

XX. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. P. (1) kwotę 929,88 zł (dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych 88/100) tytułem wynagrodzenia za sprawowanie funkcji obrońcy z urzędu oskarżonego S. K. (1), w tym kwotę 173,88 zł (sto siedemdziesiąt trzy złote 88/100) tytułem podatku od towarów i usług oraz zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. C. kwotę 929,88 zł (dziewięćset dwadzieścia dziewięć złotych 88/100) tytułem wynagrodzenia za sprawowanie funkcji obrońcy z urzędu oskarżonego P. S. (1), w tym kwotę 173,88 zł (sto siedemdziesiąt trzy złote 88/100) tytułem podatku od towarów i usług

XXI. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k., art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 26/15

Z uwagi na fakt, że wniosek o sporządzenie uzasadnienia został złożony jedynie przez obrońców oskarżonych K. P., P. S. (1) i S. K. (1), zakres uzasadnienia został ograniczony do tych tylko części wyroku, które dotyczą ww. oskarżonych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony K. P. prowadził działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Produkcyjno Handlowo Usługowe (...) - D. K. P.. W kwietniu 2014 r. uzgodnił z oskarżonym P. S. (1), że będą wspólnie zaciągać pożyczki na podstawione osoby. S. K. (1), ani R. L. nie byli pracownikami zatrudnionymi przez K. P. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony.

Przed dniem 24.04.2014 r. oskarżeni namówili S. K. (1), aby zaciągnął pożyczkę na siebie posługując się przekazanymi mu dokumentami. W dniu 24.04.2014 r. S. K. (1) udał się razem z K. P. i P. S. (1) do placówki w T. przy ul. (...) firmy (...) Sp. z o.o. Firma działała w imieniu i na rzecz (...) .H.U. (...). Do środka wszedł sam S. K. (1). Ze strony pożyczkodawcy obsługiwała go S. J. (poprzednie nazwisko: K.). S. K. (1) złożył wniosek o udzielenie mu pożyczki w kwocie 1.000 zł. Do wniosku przedłożył uprzednio wręczone mu przez K. P. i P. S. (1) zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) -D. K. M. 21. Zaświadczenie zostało wypełnione i opieczętowane przez K. P.. Z treści zaświadczenia wynikało, że S. K. (1) jest zatrudniony w tej firmie na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony od dnia 11.04.2013 r. z wynagrodzeniem w kwocie 2.986 zł netto. Po okresie dwóch dni została mu wypłacona kwota 1.000 zł. Pieniądze odebrał z oskarżonym P. S. (1). Pożyczka powinna zostać spłacona do 23.05.2014 r., jednakże nie została spłacona w żadnej części. Oskarżony S. K. (1) nie odpowiadał na kontakty z pożyczkodawcą. Otrzymane pieniądze zostały przekazane oskarżonemu K. P., który rozdzielił je pomiędzy pracowników.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. P. – k. 228, wyjaśnienia oskarżonego S. K. (1) – k. 243, 558v, wyjaśnienia oskarżonego P. S. (1) – k. 283, protokół przeszukania – k. 5-8, spis i opis rzeczy – k. 9, potwierdzenie otwarcia rachunku, zaświadczenie – k. 10, zeznania świadka A. S. – k. 81v, zeznania świadka S. J. – k. 195v, 629-630, wniosek – k. 175, umowa - k. 178, umowa zlecenia – k. 179, pismo informacyjne – k. 314)

W dniu 23.04.2014 r. oskarżony S. K. (1) założył w mBanku rachunek bankowy o numerze (...). Dokumenty związane z tym rachunkiem były następnie przechowywane w miejscu zamieszkania P. S. (1).

W dniu 25.04.2014 r. S. K. (1) przyszedł wraz z K. P. do biura firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. w T.. Obsługiwał go pracownik – S. S.. Złożył wniosek o pożyczkę w kwocie 2.000 zł. Oświadczył, że pracuje w firmie (...) jako malarz i miesięcznie zarabia 2.986 zł netto. Dział analizy dzwonił do pracodawcy oskarżonego – K. P., który potwierdził jego zatrudnienie na stanowisku malarza. Po godzinie od podpisania umowy kwota w wysokości 2.000 zł została przelana na jego konto w mBanku. Oskarżony w dniu 25.04.2014 r. złożył zlecenie stałe przelewu kwoty 334 zł co miesiąc do października 2015 r. W dniu 28.04.2014 r. oskarżony S. K. (1) wypłacił w placówce banku ze swojego rachunku bankowego kwotę 1.990 zł i przekazał pieniądze pozostałym oskarżonym. Oskarżony nie spłacił żadnej raty z uzyskanej pożyczki.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. P. – k. 228, wyjaśnienia oskarżonego S. K. (1) – k. 243, 558v, wyjaśnienia oskarżonego P. S. (1) – k. 283 zeznania świadka M. C. – k. 89v, zeznania świadka S. S. – k. 183v, 630-631, wniosek – k. 150, potwierdzenie złożenia zlecenia stałego – k. 150, potwierdzenie otwarcia rachunku – k. 10, wyciąg z konta – k. 19)

W dniu 12.05.2014 r. M. P. (2), przedstawiciel P. chciała udać się do mieszkania S. K. (1). Nowego klienta oraz drogę do jego mieszkania wskazał jej P. S. (1). Przedstawicielka P. nie wiedziała, że oskarżony P. S. (1) wskazał jej drogę nie do mieszkania S. K. (1), który mieszka w M. w domu nr 17, lecz do domu K. P., mieszkającego w budynku pod nr (...). Numer domu został zdjęty przed przyjazdem przedstawicielki. S. K. (1) oświadczył, że pracuje jako murarz w firmie (...) i zarabia 3.000 zł i chce otrzymać pożyczkę w kwocie 500 zł. S. K. (1) zawarł umowę pożyczki na taką kwotę i taką kwotę otrzymał od M. P. (2). Pożyczka powinna być spłacana w ratach tygodniowych. Wpłynęła tylko jedna rata w kwocie 21 zł. Pieniądze zabrał K. P..

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego K. P. – k. 228, wyjaśnienia oskarżonego S. K. (1) – k. 243, 559, wyjaśnienia oskarżonego P. S. (1) – k. 283, zeznania świadka G. L. – k. 94v, 153-154, 628-628v, zeznania świadka M. P. (2) – k. 119v, 665v-667, umowa – k. 97, wniosek o pożyczkę – k. 98, pismo informacyjne – k. 104)

W dniu 15.05.2014 r. oskarżony R. L. udał się do placówki firmy (...) Sp. z o.o. w T. przy ul. (...). Tam złożył wniosek o udzielenie mu pożyczki w kwocie 1.000 zł. Do umowy przedłożył zaświadczenie o zatrudnieniu w firmie (...) -D. K. M. 21 jako murarz z wynagrodzeniem w kwocie 2.960 zł netto. Zaświadczenie to oskarżony uzyskał od K. P. i P. S. (1). Wniosek został uwzględniony. Pieniądze zostały wypłacone R. L. w dniu 15.05.2014 r. Do dnia 13.06.2014 r. pożyczka powinna zostać spłacona w całości. Żaden z oskarżonych nie dokonał spłaty pożyczki w żadnej części.

Oskarżeni uzgodnili, że podzielą się otrzymaną pożyczką w równych częściach, jednak ostatecznie R. L. nie przekazał pozostałym oskarżonym żadnej kwoty pieniędzy.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. L. – k. 252, wyjaśnienia oskarżonego K. P. – k. 228, wyjaśnienia oskarżonego P. S. (1) – k. 283, zeznania świadka A. S. – k. 81v, 265, 757v-758, wniosek – k. 205, umowa zlecenia – k. 206, wniosek o pożyczkę – k. 207, kserokopia dowodu osobistego – k. 208-209, zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach – k. 210, pismo informacyjne – k. 314)

W dniu 26.05.2014 r. do biura firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. w T. przyszedł R. L. i złożył wniosek o udzielenie pożyczki w kwocie 4.000 zł. Oskarżony przyszedł na miejsce wraz z P. S. (1). Oświadczył że pracuje w firmie (...) jako pracownik fizyczny i zarabia 2.960 zł netto miesięcznie. Dział analiz ustalił, że oskarżony nie pracuje w tej firmie i odmówiono udzielenia mu pożyczki.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. L. – k. 252, wyjaśnienia oskarżonego K. P. – k. 228, wyjaśnienia oskarżonego P. S. (1) – k. 283, zeznania świadka M. C. – k. 89v, zeznania świadka M. G. – k. 136v, 665, wniosek – k. 111-117)

Oskarżony P. S. (1) poprosił P. S. (2) o wypożyczenie mu samochodu. Następnie P. S. (2) wypożyczył samochód marki S. (...) P. S. (1) i K. P.. Pożyczający mieli zamiar jego późniejszego odkupienia. Wcześniej P. S. (2) zakupił ten samochód od A. B.. W dniu 10.05.2014 r. oskarżony P. S. (1) przyszedł do lombardu w T. przy Pl. (...) prowadzonego przez B. G.. Zapytał pracującego tam T. G., czy udzieli mu pożyczki pod zastaw samochodu. Przedłożył podrobioną przez siebie umowę sprzedaży tego samochodu oraz dokumenty. T. G. wyraził zgodę. Oskarżony przedłożył dokumenty świadczące o miejscu jego zamieszkania. Podpisali umowę pożyczki pieniędzy w kwocie 2.750 zł. Do dnia 23.05.2014 r. oskarżony miał oddać pieniądze. Nie oddał pieniędzy ani nie odebrał samochodu. Samochód znajdował się na parkingu strzeżonym przy ul. (...) w T..

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. S. (1) – k. 293, zeznania świadka T. G. – k. 40v, 627, zeznania świadka B. G. – k. 302, 627v, protokół przeszukania – k. 44-47, 50-53, spis i opis rzeczy – k. 48, 54, podrobiona umowa sprzedaży – k. 55, umowa pożyczki – k. 55, zeznania świadka A. B. – k. 129v, 629, zeznania świadka P. S. (2) – k. 145, 665v, umowa – k. 133, oświadczenie – k. 134)

W mieszkaniu P. S. (1) znaleziono dokumenty w postaci potwierdzenia otwarcia rachunku bankowego na nazwisko S. K. (1) oraz zaświadczenie in blanco o zatrudnieniu i osiąganych dochodach w firmie (...) -D.. Na potwierdzeniu otwarcia rachunku znajdują się wszystkie informacje niezbędne do zalogowania się do rachunku bankowego, w tym login i hasło oraz szczegółowe dane osobowe oskarżonego S. K. (1).

(dowód: protokół przeszukania – k. 5-8, spis i opis rzeczy – k. 9, potwierdzenie otwarcia rachunku – k. 10, zaświadczenie – k. 10)

S. K. (1) nie cierpi z powodu choroby psychicznej, jest dotknięty upośledzeniem umysłowym w stopniu lekkim. Biegli nie znaleźli innych zaburzeń czynności psychicznych mogących wpływać na stopień poczytalności oskarżonego tempore criminis. W czasie popełnienia zarzucanych mu czynów oskarżony miał w pełni zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynów i w pełni zachowaną zdolność pokierowania swoim postępowaniem. Warunki z art. 31 § 1 i 2 k.k. nie zachodzą.

(dowód: opinia sądowno – psychiatryczna – k. 286-287)

P. S. (1) nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. W chwili popełniania czynów oskarżony miał zachowaną zdolność rozumienia ich znaczenia oraz pokierowania swoim postępowaniem. Warunki z art. 31 § 1 i 2 k.k. nie zachodzą. Przyjmowane przez oskarżonego leki nie miały żadnego wpływu na treść złożonych przez niego wyjaśnień.

(dowód: opinia sądowno – psychiatryczna – k. 437-438, 696-698)

Oskarżony K. P. ma 43 lata, nie jest żonaty i nie posiada dzieci. Ma wykształcenie zawodowe – jest stolarzem. Prowadzi gospodarstwo rolne i przyjmuje zlecenia, z czego uzyskuje dochód w wysokości od 1.000 zł do 2.000 zł miesięcznie. Jest właścicielem nieruchomości o wartości 250.000 zł oraz nieruchomości rolnych. Wyrokiem z dnia 5.11.2014 r. w sprawie II K 400/13 tutejszy sąd skazał go za czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz karę grzywny.

(dowód: oświadczenie oskarżonego K. P. – k. 551v, karta karna – k. 685)

Oskarżony P. S. (1) ma 40 lat, ma wykształcenie średnie, z zawodu jest kucharzem – kelnerem. Pracował jako dekarz z wynagrodzeniem w kwocie 1.200 – 1.300 zł miesięcznie. Nie posiada majątku. Jest rozwiedziony. Ma czworo dzieci i alimenty zasądzone w łącznej wysokości 2.000 zł. Oskarżony był dotychczas wielokrotnie karany za czyny z art. 178a § 1 k.k., art. 191 § 2 k.k., art. 279 § 1 k.k. (kilkukrotnie), art. 284 § 2 k.k., art. 286 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k., art. 286 § 2 k.k. art. 270 § 1 k.k.

(dowód: oświadczenie oskarżonego P. S. (1) – k. 552, odpis wyroku – k. 295, 296, 297-298, 312, karta karna – k. 687)

Oskarżony R. L. ma 23 lata. Ma wykształcenie gimnazjalne. Z zawodu jest fryzjerem. Jest kawalerem, posiada dwoje dzieci. Utrzymuje się z prac dorywczych za wynagrodzeniem w wysokości 1.000 zł miesięcznie. Nie posiada majątku. Oskarżony był karany za czyn z art. 278 § 1 k.k. i czyn z art. 207 § 1 k.k.

(dowód: odpis wyroku – k. 308, 309, karta karna – k. 689)

Oskarżony S. K. (1) ma 22 lata. Nie posiada zawodu, utrzymuje się z alimentów w kwocie 500 zł miesięcznie. Jest kawalerem, nie posiada dzieci. Nie posiada majątku. Oskarżony był karany wyrokiem z dnia 11.06.2015 r. na karę ograniczenia wolności w związku z popełnieniem przestępstwa z art. 158 § 1 k.k.

(dowód: oświadczenie oskarżonego S. K. (1) – k. 552v, karta karna – k. 691)

Oskarżony K. P. słuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do wszystkich pięciu zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...). Uzgodnił z oskarżonym P. S. (1), że zaciągną pożyczki na S. K. (1) oraz na R. L.. Z propozycją wystąpił oskarżony P. S. (1), który był mózgiem całej operacji. Oskarżony mu tylko pomagał. Faktycznie nic z zaciągniętych pożyczek nie otrzymał. Oświadczył, że żałuje i prosi o jak najniższą karę.

(wyjaśnienia oskarżonego K. P. – k. 228)

Na rozprawie oskarżony K. P. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że pracował razem z oskarżonym P. S. (3) i S. K. (1). Prosił tego ostatniego, którego zna od dziecka, żeby nigdzie nie jeździł i nie zadawał się z P. S. (1) po godzinach pracy. Później zaczęły się ekscesy od chwilówek. Oskarżony nawet nie wiedział, że S. K. (1) dostanie też pieniądze od chwilówek. Co do Profitu to też nie wiedział, że S. K. (1) dostanie pieniądze, okłamywano go, że nie dostanie, a następnie okazało się, że S. K. (1) dostał te pieniądze a P. S. (1) mu je zabrał. Co do 500 zł też oskarżony nie wiedział, że S. K. (1) dostanie te pieniądze. P. S. (1) mu je zabrał. Chwilówka została spłacona – część oskarżonego K. P., na co okazał potwierdzenie. R. L. poznał przez S. K. (1), spotkał się z nim i R. L. opowiedział mu, że chcieli zaciągnąć kredyty w różnych miejscach, o czym oskarżony nie wiedział. Pracownik firmy (...) dzwonił do niego i pytał, czy R. L. pracuje u oskarżonego. Oskarżony powiedział, że nie. Pieczętkę miał w kurtce, nie wiedział, że była ona używana do wypisywania takich zaświadczeń. Potwierdził wcześniej złożone wyjaśnienia. Nie potrafił wyjaśnić różnic, zasłonił się upływem czasu i własną niepamięcią. P. S. (1) wyszedł z propozycją, że postawi pieczętkę firmy (...), o czym oskarżony nie wiedział. Wyjaśnił, że na rozprawie mówi prawdę, a wcześniej nie wiedział, że P. S. (1) posunął się do takich ekscesów. Przez 2 lata jego pieczętka nie była wcale używana, była schowana głęboko w szafie. P. S. (1) dzielił uzyskane z pożyczki pieniądze. Oskarżony nie wystawiał żadnych zaświadczeń. Nie wiedział, że jego pieczętka została użyta. Jego udział był żaden. Nie wiedział, że S. K. (1) dostanie 2.000 zł. Z tego co mu wiadomo jest

on ugotowany we wszystkich bazach w Polsce. S. wygadał się, że dostał te pieniądze. Nie wiedział, że P. S. (1) zastawił samochód w lombardzie.

(wyjaśnienia oskarżonego K. P. – k. 553v-556, 558)

Oskarżony P. S. (1) słuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów. Oświadczył, że bardzo żałuje, że tak wyszło. Przyznał, że nakreślił oba podpisy na umowie sprzedaży samochodu S. (...) z dnia 4.01.2014 r. oraz wypełnił treść tej umowy. Następnie w dniu 14.05.2014 r. przedłożył tę umowę w lombardzie na Pl. (...) w T. i podpisał umowę pożyczki i przewłaszczenia na zabezpieczenie. Przeprosił za swój czyn i poprosił o łagodny wymiar kary.

(wyjaśnienia oskarżonego P. S. (1) – k. 283, 293)

Na rozprawie oskarżony P. S. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyraził swoje zdumienie z powodu tego, że ktoś chce go przypiąć do spraw takich jak wyłudzenie kredytów. K. P. zawsze nosił pieczętkę przy sobie. Jako pracodawca nie był w stanie wypłacać wynagrodzenia. Sam mówił, że będzie brał pożyczki. P. S. (1) prosił go o pieniądze na mleko dla dziecka. Oświadczył, że jest przekonany, że na zaświadczeniach widnieją podpisy K. P.. On sam nie ma nic wspólnego z tą sprawą, był tylko pracownikiem i kierowcą P., o żadnych pożyczkach nie widział. Raz S. K. (1) powiedział mu o pożyczce w wysokości 2.000 zł – gdy K. P. nie mógł zaciągnąć pieniędzy na siebie to zaciągnął na S. K. (1). K. P. mówił, że zatrudni P. S. (1) i S. K. (1). Byli przekonani, że są pracownikami K. P.. Wyraził przypuszczenie, że niektóre wyjaśnienia S. K. (1) niekorzystne dla niego mogły zostać złożone pod naciskiem K. P.. Żaden z jego podpisów nie widnieje na żadnym z zaświadczeń.

Nie potwierdził wcześniej złożonych wyjaśnień. W dniu przesłuchania przyjmował leki i nie wiedział co podpisuje. Nie ma nic wspólnego z kredytami, nie miał w ręku pieczętki K. P.. Odnośnie S. (...) namówił go do tego K. P., aby mieć z czego wypłacić wynagrodzenie za pracę. K. P. był wielokrotnie w tym lombardzie.

P. S. (1) był w lombardzie. Nie ma pojęcia, czyja to była S., załatwił ją K. P.. Sporządził umowę sprzedaży i podpisał się za siebie i za sprzedającego. Dostał 2.750 zł. Te pieniądze dał P., który z kolei oddał je oskarżonemu, K. i innym pracowników. Namówił go do tego K. P.. De facto przyznał się do popełnienia tego czynu. P. miał otrzymać pieniądze od wykonawców (tj. inwestorów) i wykupić samochód. Miała to być pożyczka krótkoterminowa. Miał nadzieję, że sprawa ucichnie. Nie ma konfliktu między nim a K. P.. Nie wiedział, że P. brał udział w wyłudzeniu kredytów. P. mówił, że da im zaświadczenia o zatrudnieniu, żeby K. dostał pożyczkę.

(wyjaśnienia oskarżonego P. S. (1) – k. 556-557v)

Słuchany w toku postępowania przygotowawczego oskarżony S. K. (1) przyznał się do wszystkich trzech stawianych mu zarzutów. Od dłuższego czasu znał K. P.. Pracował u niego w ogródku w 2014 r. Kopał mu rów. Za wykonanie pracy otrzymał 10 zł. K. P. zaproponował, aby S. K. (1) wziął na swoje nazwisko kredyty. Powiedział mu, że będzie je spłacał oraz da mu motor. S. K. (1) zgodził się i po kilku dniach spotkał się z K. P. i P. S. (1). Ci ostatni wszystko załatwiali razem, razem wypisywali wszystkie dokumenty i towarzyszyli oskarżonemu. W dniu 24.04.2014 r. S. K. (1) udał się z nimi do punktu Kredyty Chwilówki w T., przy ul. (...). Złożył tam wniosek o udzielenie pożyczki w kwocie 1.000 zł. Składając wniosek okazał zaświadczenie o swoim zatrudnieniu w firmie (...). Pożyczka została udzielona i oskarżony odebrał wraz z P. S. (1) 1.000 zł. P. S. (1) zabrał mu całe te pieniądze, dał S. K. (1) tylko 50 zł.

Następnego dnia oskarżony S. K. (1) wraz z K. P. i P. S. (1) udali się do placówki (...) w T. przy pl. (...). Tam złożył wniosek o udzielenie mu pożyczki w kwocie 2.000 zł. Okazał zaświadczenie o zatrudnieniu przygotowane przez K. P. i P. S. (1). Pieniądze zostały przelane na wcześniej założone przez S. K. (1) konto w mBanku. Po kilku dniach oskarżony S. K. (1) odebrał te pieniądze w banku wraz z P. S. (1). P. S. (1) zabrał te pieniądze, nic nie przekazał S. K. (1). S. K. (1) domagał się od pozostałych sprawców wynagrodzenia.

Następnie w maju 2014 r. oskarżony S. K. (1) przebywał w domu K. P. w mieście pod numerem 21. Tego dnia numer domu został zdjęty. P. S. (1) przywiózł przedstawicielkę firmy (...) S.A. S. K. (1) zawarł z nią umowę pożyczki na kwotę 500 zł. K. P. i P. S. (1) zabrali pieniądze z pożyczki. Następnie grozili S. K. (1), aby siedział cicho, gdyż inaczej pobiją go i jego ojca.

(wyjaśnienia oskarżonego S. K. (1) – k. 243)

Słuchany na rozprawie oskarżony S. K. (1) przyznał się w całości do popełnienia zarzucanych mu czynów. To K. P. wypełniał dokumenty i stawiał pieczętki. Tydzień przed rozprawą K. P. zaczął go i chciał, aby wszystko zwalić na P. S. (1), żeby K. P. był na czysto. Przedstawicielka firmy (...) przyjechała do domu K. P.. Po wypełnieniu umowy i jej podpisaniu S. K. (1) otrzymał 500 zł, które następnie zabrał K. P., który z kolei przebywał cały czas w sąsiednim pokoju. Później dowiedział się, że K. P. jest niewypłacalny. S. K. (1) dorabiał sobie na fajki pracując u K. P.. K. P. obiecywał, że spłaci wszystkie pożyczki. Nie podtrzymał swoich wyjaśnień z postępowania przygotowawczego tłumacząc to tym, że przed komisariatem spotkał się z K. P., który powiedział, że ma wszystko zwalić na P. S. (1). Papiery w firmie (...) złożył sam, pieniądze odebrał z P.. K. P. rozdał je pracownikom. K. P. w jego obecności wypisywał dokumenty potrzebne do uzyskania kredytu. Do (...) poszedł z K. P.. Uzyskane pieniądze zabrał mu P.. P. kazał mu wyjaśnić, że to S. przywiózł przedstawicielkę P.. P. S. (1) był w tym czasie w domu P.. Nie wie, kto zabrał pieniądze uzyskane od P.. P. nosił pieczętkę w kurtce, prawie w ogóle jej nie używał, tylko do kredytów i pożyczki. K. P. obiecywał mu skuter za pomoc w uzyskiwaniu pożyczek. P. S. (1) nie obiecywał mu niczego. Bał się P., który groził, że zrobi krzywdę jemu i jego ojcu. Łącznie otrzymał 50 zł z uzyskanych pożyczek.

(wyjaśnienia oskarżonego S. K. (1) – k. 558-559v)

Oskarżony R. L. słuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia obydwóch zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że zna z budowy oskarżonych P. S. (1) i K. P.. Pracowali razem na różnych budowach. P. S. (1) zaproponował mu, żeby wziął kredyt, który będzie spłacał R. L., natomiast pieniądze zostaną podzielone pomiędzy R. L., P. S. (1) i K. P.. Wszystkim zajmowali się P. S. (1) i K. P.. K. P. miał potwierdzić jego zatrudnienie w swojej firmie. Wszystkie dokumenty załatwiali K. P. i P. S. (1). W dniu 15.05.2014 r. złożył wniosek o pożyczkę w kwocie 1.000 zł w firmie (...) przy ul. (...) w T.. Przedłożył wówczas zaświadczenie o swoim zatrudnieniu w firmie (...). Następnie podpisał umowę i otrzymał kwotę pożyczki. Nie spłacił jej, gdyż nie ma z czego. Nie podzielił się pieniędzmi z pozostałymi oskarżonymi, gdyż nie miał z nimi kontaktu. W dniu 26.05.2014 r. poszedł z P. S. (1) do firmy (...) w T. przy ul. (...). Złożył tam wniosek o udzielenie mu pożyczki w kwocie 4.000 zł. Firma odmówiła udzielenia mu pożyczki. Oświadczył, że pracuje w firmie (...).

(wyjaśnienia oskarżonego R. L. – k. 252)

Sąd zważył co następuje:

Biorąc pod uwagę całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego sprawstwo i wina wszystkich oskarżonych nie budziła najmniejszych wątpliwości.

W pierwszej kolejności należało zwrócić uwagę na fakt, że wyjaśnienia wszystkich czterech oskarżonych złożone na etapie postępowania przygotowawczego były spójne i korelowały ze sobą, jak również z pozostałym zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Na etapie postępowania sądowego oskarżeni P. S. (1), K. P. oraz S. K. (1) nieco odmiennie przedstawili przebieg wydarzeń, a przede wszystkim dwóch pierwszych oskarżonych nie przyznało się do popełnienia zarzucanych im czynów. Zdaniem sądu wyjaśnienia oskarżonych w tej części nie zasługiwały na wiarę.

Odnosnie wyjaśnień oskarżonego P. S. (1) należało zauważyć, że jego depozycje złożone na etapie postępowania sądowego są wewnętrznie sprzeczne. Oskarżony nie potrafił w sposób przekonujący wyjaśnić, dlaczego na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia czynów w całości, nie kwestionując w żaden sposób swojego sprawstwa, a ponadto składając wyjaśnienia co do popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. VI. Podana przez oskarżonego okoliczność, że tego dnia przyjmował leki, w sposób oczywisty nie może tłumaczyć takiego zachowania,

skoro biegli psychiatrzy wypowiedzieli się w tej kwestii i stwierdzili, że zażywanie tych leków nie miało żadnego wpływu na treść wyjaśnień składanych przez oskarżonego. Pomimo nieprzyznania się do żadnego z zarzucanych mu czynów, sam oskarżony złożył następnie wyjaśnienia, z których wynika, że dopuścił się popełnienia przestępstwa na szkodę B. G.. Świadczy to dobitnie o tym, że jego wyjaśnienia z etapu sądowego charakteryzują się wewnętrzną sprzecznością. Nie należało wreszcie zapominać i o tym, że oskarżony jest osobą doświadczoną, jeżeli chodzi o kontakty z organami ścigania. Skoro nie było to pierwsze jego z nimi spotkanie oskarżony musiał sobie doskonale zdawać sprawę ze znaczenia złożenia wyjaśnień określonej treści. W zakresie czynu zarzucanego w pkt. III wyjaśnienia oskarżonego pozostają w sprzeczności z konsekwentnymi i nie budzącymi żadnych wątpliwości zeznaniami świadka M. P. (2), która szczegółowo opisała, w jaki sposób oskarżony P. S. (1) wprowadził ją w błąd. Wewnętrzna sprzeczność wyjaśnień oskarżonego złożonych na etapie postępowania sądowego objawia się również w sprzecznościach pomiędzy poszczególnymi stwierdzeniami oskarżonego. Z jednej strony oskarżony twierdzi, że o żadnych pożyczkach nie słyszał w ogóle, by po chwili stwierdzić, że słyszał o pożyczce na kwotę 2.000 zł, ale nie miał nic wspólnego z jej zaciągnięciem. Powyższe stwierdzenie należy dodatkowo umieścić w kontekście faktu, że to u oskarżonego P. S. (1), w zajmowanym przez niego mieszkaniu znaleziono dokumentację w postaci gotowego formularza z naniesioną pieczętą firmy (...) oraz wszystkie niezbędne dane do zalogowania się na rachunek w bankowości elektronicznej S. K. (1), który został użyty do przelania pieniędzy od pokrzywdzonego. Kolejną wewnętrzną sprzecznością jest to, że z jednej strony wyjaśnił, że miał nadzieję, że K. P. ich zatrudni, tak im obiecywał, aby w kolejnym zdaniu stwierdzić, że byli przekonani, że są u niego zatrudnieni. Z jednej strony oskarżony twierdzi, że nie miał żadnej wiedzy o zaciąganiu pożyczek, by od razu wskazać, że K. P. im mówił, że da im zaświadczenia, aby zaciągnąć pożyczki na S. K. (1). Wyjaśnienia oskarżonego o tym, że nie wie, czy był samochód marki S. (...) pozostają w oczywistej sprzeczności z zeznaniami P. S. (2), jak również A. B.. Na prawdziwość wyjaśnień oskarżonego K. P. i nieprawdziwość wyjaśnień oskarżonego P. S. (1) odnośnie czynu polegającego na zastawieniu pojazdu marki S. (...) wskazują ponadto zeznania świadka T. G., który wbrew twierdzeniom oskarżonego P. S. (1) zeznał, że dopiero w jakiś czas po zastawieniu samochodu do lombardu przyszedł K. P. dopytując się o ten samochód. Świadek wykluczył jednocześnie, aby K. P. przychodził do lombardu wcześniej i to wielokrotnie, tak jak twierdził oskarżony P. S. (1).

W tej sytuacji ustalając stan faktyczny sąd oparł się w całości na wyjaśnieniach oskarżonego z etapu postępowania przygotowawczego, pomijając oczywiście niewiarygodne wyjaśnienia z postępowania sądowego.

Podobnie sąd postąpił oceniając wiarygodność wyjaśnień oskarżonego K. P.. Oskarżony słuchany na etapie postępowania przygotowawczego złożył stosunkowo obszerne wyjaśnienia, opisując szczegółowo okoliczności, w jakich doszło do popełnienia czynów. Na uwagę zwraca fakt, że oskarżony nie tylko przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, ale w trakcie swobodnej wypowiedzi opisał przebieg zdarzeń. Nie umniejszał swojej roli wyrażając gotowość na poniesienie kary i wyrażając skruchę, aczkolwiek zauważył, że to oskarżony P. S. (1) był „mózgiem” przedsięwzięcia. Jest absolutnie niewiarygodne, aby osoba niewinna przyznawała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. Słuchany na rozprawie oskarżony nie potrafił wyjaśnić różnicy pomiędzy tym co mówił wcześniej a tym co wyjaśnił na rozprawie. Posunął się nawet do stwierdzenia, że obydwie wersje - przecież diametralnie różne – polegają na prawdzie. Próbował ratować sytuację wskazując, że wcześniej nie wiedział, że P. S. (1) posunął się do takich ekscesów. Ale przecież treść zarzutów stawianych oskarżonemu w postępowaniu przygotowawczym jest tożsama z zarzutami postawionymi mu w akcie oskarżenia. W tej sytuacji oskarżony nie może się zasłaniać rzekomą niewiedzą o rzeczywistym zakresie działań oskarżonego P. S. (1). Wersja z postępowania przygotowawczego koreluje z wyjaśnieniami R. L., S. K. (1) oraz P. S. (1) (złożonymi w postępowaniu przygotowawczym). W tej sytuacji to właśnie te wyjaśnienia sąd uznał za wiarygodne. Zgodnie z konsekwentnymi wyjaśnieniami S. K. (1) to oskarżony K. P. przystawiał pieczętą na formularzach – zaświadczeniach o zatrudnieniu i zarobkach. Ponadto jest zupełnie niewiarygodne, aby oskarżony częściowo naprawił szkodę, za którą nie czułby się odpowiedzialny. Z jednej strony oskarżony uważa, że nie jest winny, bo nie wiedział, że S. K. (1) otrzymał pożyczki, z drugiej strony dobrowolnie zwrócił pożyczkodawcy część pieniędzy – jak sam uważał część przypadającą od niego. Należy wreszcie zwrócić uwagę na fakt, że oskarżony twierdzi, że ukrywano przed nim fakt, że S. K. (1) faktycznie otrzymał pożyczkę. Otóż nawet hipotetycznie zakładając, że rzeczywiście tak było i nawet rozumiejąc w związku z tym rozżalenie oskarżonego, który uważa że został oszukany przez swoich współników P. S. (1) i S. K. (1), w żaden sposób nie usprawiedliwia to jego postępowania.

Z całokształtu wyjaśnień oskarżonego w postępowaniu sądowym wynika niezbicie, że miał on świadomość tego, że S. K. (1) ubiega się o pożyczki na podstawie dokumentów przygotowanych przez samego oskarżonego i P. S. (1). Odpowiedzialność karna nie zależy wreszcie od tego, czy otrzymane w sposób niezgodny z prawem kwoty pożyczek zostały w sposób sprawiedliwy podzielone pomiędzy współsprawców.

Wyjaśnienia oskarżonego R. L. sąd uznał za wiarygodne w całości. Brak było podstaw do stwierdzenia, że te wyjaśnienia, w zasadniczej swej treści samoobciążające nie zasługują na uznanie ich za pełnowartościowy materiał dowodowy.

Wyjaśnienia oskarżonego S. K. (1) zasługiwały na uznanie ich za wiarygodne częściowo: w całości sąd uwzględnił te wyjaśnienia oskarżonego złożone na etapie postępowania przygotowawczego, natomiast te złożone w postępowaniu sądowym zostały uznane za wiarygodne jedynie w części. Pomimo tego, że oskarżony nie podtrzymał swoich wyjaśnień z postępowania przygotowawczego, przyczyna, dla której to uczynił zdaniem sądu nie zasługuje na uwzględnienie. Gdyby rzeczywiście wyjaśnienia z postępowania przygotowawczego zostały złożone pod przemożnym wpływem K. P., oskarżony nie obciążałby go w ogóle w tych wyjaśnieniach. Tymczasem wyjaśnienia te zawierają okoliczności niekorzystne zarówno dla K. P., jak również P. S. (1). W postępowaniu sądowym – najprawdopodobniej zdenerwowany bezczelnym wypieraniem się winy przez oskarżonego K. P. – k. 555v, oskarżony S. K. (1) postanowił w swoich wyjaśnieniach przedstawić rolę P. S. (1) inaczej, aniżeli wyglądała ona w rzeczywistości. Ponadto wyjaśnienia oskarżonego S. K. (1), w których w ogóle nie wspomina on o udziale P. S. (1), w sposób oczywisty są sprzeczne z wyjaśnieniami samego P. S. (1) oraz zeznaniami M. P. (2). Zgodnie z tymi ostatnimi dowodami, rola P. S. (1) w procesie zawarcia umowy pożyczki z pokrzywdzoną (...) S.A. była kluczowa, to on bowiem wprowadził przedstawiciela pokrzywdzonego w błąd co do faktycznego miejsca zamieszkania S. K. (1), o czym w sposób oczywisty ten ostatni musiał wiedzieć, musiał bowiem zdawać sobie sprawę, że zawiera umowę w nie swoim domu. Sugestia, że to K. P. nakazał mu powiedzieć o roli P. S. (1) w przywiezieniu przedstawicielki P. pozostaje w oczywistej sprzeczności z zeznaniami M. P. (2). Rzeczywista rola P. S. (1) w popełnianiu przestępstw musiała więc być znacznie większa, aniżeli sugeruje to oskarżony S. K. (1) w swoich wyjaśnieniach na rozprawie, tym bardziej, że to w miejscu zamieszkania P. S. (1) zostały odnaleziony dokumenty pozwalające się zalogować przez internet do rachunku bankowego należącego do S. K. (1) w mBanku.

Za wiarygodne w całości należało uznać zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, tj. S. K. (2), S. S., M. G., M. C., A. S., G. L., M. P. (2), T. G., B. G., P. S. (2) i A. B.. Zeznania świadków są konsekwentne oraz spójne nie tylko z uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym (tj. wyjaśnieniami oskarżonych złożonymi w toku postępowania przygotowawczego), ale również ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją. Świadkowie wyraźnie wskazywali okoliczności, których są pewni oraz odróżniali je od okoliczności, o których nie posiadają wiedzy lub nie pamiętają, wyraźnie to sygnalizując w czasie przesłuchania. Przeważająca część świadków to osoby obce dla oskarżonych i brak było podstaw do posądzania ich o to, że chcą w jakikolwiek sposób bezzasadnie zaszkodzić oskarżonym. Jedyna spośród powyższych świadków osoba będąca znajomym oskarżonego P. S. (1) (tj. P. S. (2)), przedstawiła okoliczności sprawy, potwierdzone przez znajdujące się w aktach sprawy dokumenty. Jest zupełnie naturalne, że z uwagi na upływ czasu świadkowie nie pamiętali wszystkich szczegółów czynności. W szczególności świadek S. S. nie był w stanie rozpoznać, czy razem z oskarżonym S. K. (1) był obecny w trakcie zawierania umowy pożyczki K. P.. W świetle wyjaśnień oskarżonego S. K. (1) ta ostatnia okoliczność nie budziła wątpliwości.

Zeznania świadka M. S. nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd oparł się w całości na zgromadzonych w sprawie dokumentach. Dane o karalności zostały uzyskane z Krajowego Rejestru Karnego zgodnie z obowiązującymi przepisami, podpisane przez uprawnione do tego osoby. Powyższe dotyczy także odpisów wyroków skazujących. Sąd zaliczył w całości w poczet materiału dowodowego przeprowadzone opinie sądowo-psychiatryczne biegłych. Sporządzone zostały przez fachowców w dziedzinie, w której dopuszczono dowód. Biegli wskazali w sposób wyraźny, w oparciu o jakie okoliczności wydali swoją opinię. Opinie są jasne i zupełne. Żadna ze stron nie kwestionowała okoliczności stwierdzonych powyższymi opiniami. Zgromadzona w

sprawie dokumentacja dotycząca zaciągania przez oskarżonych zobowiązań finansowych również została uznana za stanowiącą dowód zdarzeń nią stwierdzonych.

Działanie oskarżonych było zawinione. Oskarżeni są osobami dorosłymi, a w chwili popełnienia przypisanych im czynów nie zachodziły w stosunku do nich okoliczności wyłączające poczytalność lub sprawiające, że oskarżeni znajdowali się w anormalnej sytuacji motywacyjnej. Także doświadczenie życiowe oskarżonych i ich poziom rozwoju intelektualnego pozwalały im ocenić naganność popełnionych czynów. Oskarżeni mieli obiektywną możliwość zachowania się w sposób zgodny z obowiązującym porządkiem prawnym, czego jednak nie uczynili i z tego tytułu zasadnie postawić im można zarzuty.

Z uwagi na zmianę przepisów sąd musiał dokonać oceny w zakresie określonym w art. 4 § 1 k.k. Zasadą jest stosowanie przepisów nowych, obowiązujących w chwili orzekania, należy jednakże zastosować przepisy obowiązujące poprzednio (w chwili popełnienia czynu lub pomiędzy czasem popełnienia przestępstwa a czasem orzekania), o ile są one względniejsze dla sprawcy. Sąd uznał, że przepisy obowiązujące w dacie czynu, tj. przed dniem 1.07.2015 r. są dla sprawców względniejsze. Mianowicie przepisy te pozwalały, bez względu na wcześniejszą karalność oskarżonych, w trzech przypadkach na kary pozbawienia wolności, rozważyć zastosowanie środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Ponadto korzystniej dla oskarżonych kształtowały się zasady orzekania o ciągu przestępstw. W chwili obecnej w skład ciągu mogą wchodzić jedynie przestępstwa popełnione przy wykorzystaniu tej samej sposobności. Wcześniej warunkiem zastosowania art. 91 § 1 k.k. było popełnienie czynów w podobny sposób. Stan faktyczny niniejszej sprawy pozwalał na uznanie, że czyny z pkt. I i IV oraz II i V, jak również VI w stosunku do oskarżonego P. S. (1), zostały popełnione w podobny sposób, choć nie przy wykorzystaniu tej samej sposobności. Przeciwno tej ostatniej przesłance przemawiał fakt, że osoby pożyczkobiorcy nie były tożsame. Należy także zauważyć, że potencjalnie korzystniejsze jest dla oskarżonego skazanie za ciąg i wymierzenie jednej kary, zamiast skazania za każde z przestępstw osobno i wymierzenie kary łącznej, która może stanowić sumę kar wymierzonych za poszczególne czyny. W tej sytuacji sąd przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. zastosował przepisy w brzmieniu obowiązującym w chwili popełnienia zarzucanych oskarżonym czynów.

W zakresie czynu opisanego w pkt. I aktu oskarżenia i pkt. IX oskarżenia (pkt. VIII wg aktu oskarżenia) sąd uznał oskarżonych K. P., P. S. (1) i S. K. (1) za winnych tego, że w dniu w dniu 24.04.2014 r. w T. wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadzili w błąd pracownika spółki (...) Sp. z o.o. w T. co do faktu zatrudnienia S. K. (1) na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, wysokości osiąganych przez niego zarobków oraz zamiaru spłaty zaciągniętego zobowiązania w ten sposób, że S. K. (1) w trakcie zawierania umowy pożyczki na kwotę 1.000 zł użył jako autentycznej podrobionej umowy o pracę, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego G. C. w ww. kwocie, tak opisany czyn należało zakwalifikować z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Odpowiedzialności przewidzianej w art. 286 § 1 k.k. podlega m.in. ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd. Wprowadzenie w błąd stanowiące znamię przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. oznacza zachowanie prowadzące do wywołania (powstania) u danej osoby błędu, a więc fałszywego odzwierciedlenia rzeczywistości w świadomości tej osoby. Przy czym przed podjęciem działania przez sprawcę pokrzywdzony nie ma błędnego wyobrażenia o rzeczywistości. Nieprawidłowe odzwierciedlenie rzeczywistości w świadomości osoby rozporządzającego mieniem stanowić ma więc rezultat podejmowanych przez sprawcę działań (zob. OSNPG 1987, z. 7, poz. 80).

Natomiast odpowiedzialności karnej z art. 270 § 1 k.k. odpowiada ten, kto w celu użycia za autentyczny podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa. Dokument, jaki był niezbędny do udzielenia pożyczki, tj. zaświadczenie o zarobkach zostały wypełnione przez oskarżonego K. P. i opatrzone przez niego pieczęcią, dając pozór prawdziwego dokumentu.

Zgodnie z treścią art. 18 § 1 k.k. odpowiada za sprawstwo również ten, kto wykonuje czyn zabroniony wspólnie i w porozumieniu z inną osobą. Istota współsprawstwa polega na tym, że nie każdy ze współsprawców samodzielnie

wypełnia swoim zachowaniem wszystkie znamiona czynu zabronionego, natomiast ich zachowanie wzięte pod uwagę sumarycznie, takie znamiona wypełnia, przy czym taki podział ról został uzgodniony. W niniejszej sprawie K. P. i P. S. (1) wspólnie wyszli z inicjatywą zaciągania pożyczek pieniężnych na inne osoby. Ich zachowanie nakierowane było na wprowadzenie w błąd pracowników pokrzywdzonych co do faktu zatrudnienia S. K. (1) oraz R. L. jako pracowników K. P.. Utwierdzeniu w powyższym błędzie miało służyć zaoferowanie przez pożyczkobiorcę stwierdzającego nieprawdę dokumentu – zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach. Faktycznie czynność tę wykonał S. K. (1), natomiast uczynił to po uprzednim ustaleniu wszystkich okoliczności z P. S. (1) i K. P.. Wszyscy uczestniczący w sprawie oskarżeni doskonale zdawali sobie sprawę ze wszystkich okoliczności poszczególnych czynów. Wiedzieli, że S. K. (1), ani R. L. nie są zatrudnieni na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony z wynagrodzeniem przekraczającym wynagrodzenie minimalne w firmie (...). Oskarżeni działali w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci uzyskania kwot pożyczek. Wprowadzali w błąd pracowników pokrzywdzonych co do faktu rzeczywistej podstawy zatrudnienia i osiąganych zarobków przez S. K. (1) i R. L.. Wreszcie fakt braku późniejszego spłacenia pożyczek w jakiegokolwiek części (poza częściową spłatą dokonaną przez K. P. już na etapie postępowania sądowego) świadczy o tym, że sprawcy wprowadzili w błąd pracowników pokrzywdzonych co do faktycznego zamiaru spłaty zaciągniętych zobowiązań.

W zakresie czynu opisanego w pkt. IV aktu oskarżenia i pkt. VII oskarżenia (pkt. VI wg aktu oskarżenia) sąd uznał oskarżonych K. P., P. S. (1) i R. L. za winnych tego, że w dniu 15.05.2014 r. w T. wspólnie i w porozumieniu z w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadzili w błąd pracownika spółki (...) Sp. z o.o. w T. co do faktu zatrudnienia R. L. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, wysokości osiąganych przez niego zarobków i zamiaru spłaty zobowiązania w ten sposób, że R. L. w trakcie zawierania umowy pożyczki na kwotę 1.000 zł użył jako autentycznej podrobionej umowy o pracę, czym doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego G. C. w ww. kwocie. Tak opisany czyn należało zakwalifikować z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Wyżej poczynione uwagi odnośnie wyczerpania przez oskarżonych znamion tych przestępstw wspólnie i w porozumieniu pozostają aktualne w odniesieniu również do tego czynu.

Ponadto oskarżony P. S. (1) już samodzielnie dopuścił się tego, że w dniu 10.05.2014 r. w T. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził B. G. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w kwocie 2.750 zł w ten sposób, że w trakcie zawierania umowy pożyczki posłużył się uprzednio podrobioną przez siebie umową sprzedaży samochodu S. (...), czym wprowadził ją w błąd co do faktu bycia właścicielem tego pojazdu. Tak opisany czyn również należało zakwalifikować z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Oskarżony samodzielnie zrealizował wszystkie znamiona tego czynu. P. S. (1) działał z zamiarem wprowadzenia w błąd pracownika lombardu co do podmiotu, któremu przysługiwało prawo własności samochodu osobowego. W tym celu przygotował własnoręcznie i przedłożył sfalszowaną umowę sprzedaży tego pojazdu. Oskarżony działał w zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci pieniędzy kosztem pokrzywdzonego, który wiedząc, że samochód nie stanowi własności P. S. (1) z pewnością nie udzieliłby mu pożyczki lub zażądałby innego przedmiotu zabezpieczenia. W ten sposób zrealizowało się niekorzystne rozporządzenie mieniem przez pokrzywdzonego.

Oskarżeni K. P. i P. S. (1) dopuścili się tych czynów w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k. Podstawą wymiaru kary (zgodnie z art. 11 § 3 k.k. podstawą tą będzie przepis przewidujący najsurowszą sankcję, tj. art. 286 § 1 k.k.) była w niniejszym wypadku kara od 6 miesięcy pozbawienia wolności do 12 lat pozbawienia wolności (art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.).

Wymierzając oskarżonym karę za przypisane im przestępstwa sąd uwzględnił wszelkie okoliczności jakie nakazuje brać pod uwagę przepis art. 53 § 1 i 2 k.k., zgodnie z którymi sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wymierzając karę za te czyny oskarżonemu K. P. sąd kierował się rodzajem i charakterem naruszonego dobra prawnego, znacznym stopniem społecznej szkodliwości czynu przejawiającym się m.in. popełnieniem przestępstw pozostających w zbiegu kumulatywnym, co ma wpływ na wyższą szkodliwość społeczną czynu, pobudki i motywację

oskarżonego, popełniającego jedno z najbardziej potępianych w społeczeństwie przestępstw przeciwko mieniu oraz sposób i okoliczności jego działania, a także rodzaj zamiaru. Sąd wziął również pod uwagę w ramach znacznej społecznej szkodliwości czynu fakt, iż zachowanie oskarżonego pozostawało w znacznej dysharmonii pomiędzy zachowaniem powinnym i było bez wątpienia przejawem rażącego lekceważenia przez niego podstawowych zasad obowiązującego porządku prawnego. Przy wymiarze kary, w ramach zachowania oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, jako okoliczności obciążające potraktowano również karalność oskarżonego za przestępstwo podobne, w tym m.in. wyczerpujące znamiona tego samego czynu zabronionego z art. 286 § 1 k.k., co wskazuje na uporczywość oskarżonego w naruszaniu dóbr prawnych o charakterze majątkowym. Jako okoliczność łagodzącą należy uwzględnić przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynów na etapie postępowania przygotowawczego oraz stosunkowo niewysoka wartość wyrządzonej szkody, jak również starania o częściowe naprawienie szkody na etapie postępowania sądowego.

Sąd zważył, że wymierzona oskarżonemu kara powinna spełniać funkcje odstrasżające wobec społeczeństwa. Powszechnie wiadomo, że przestępstwa przeciwko mieniu nie są zjawiskiem rzadkim. Wyrok skazujący za taki czyn powinien stanowić przestrożę dla liczących na łatwy zysk i szybkie wzbogacenie się. Powinien stanowić również sygnał dla społeczeństwa, że sprawcy takich przestępstw nie pozostają bezkarni.

Mając powyższe okoliczności na względzie Sąd uznał, że odpowiadającą powyższym dyrektywom wymiaru kary, odpowiednią do stopnia zawinienia K. P. i do stopnia szkodliwości jego czynów będzie kara 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Z kolei przy wymiarze kary dla P. S. (1) sąd musiał uwzględnić jego wcześniejszą wielokrotną karalność za różne przestępstwa, również przestępstwa przeciwko mieniu. Powyższe oznacza, że dotychczas stosowane środki w żaden sposób nie przyczyniły się do skłonienia oskarżonego do przestrzegania prawa. Kara względem tego oskarżonego musi być w związku z tym wyższa od kary orzeczonej względem oskarżonego K. P.. Ponadto oskarżony P. S. (1) dopuścił się w ramach ciągu trzech przestępstw, a nie dwóch. W tej sytuacji karą realizującą ustawowe dyrektywy zdaniem sądu będzie kara roku pozbawienia wolności.

Natomiast w odniesieniu do S. K. (1) sąd miał na uwadze, że oskarżony jest sprawcą młodocianym, a co za tym idzie przy wymiarze kary sąd powinien się kierować przede wszystkim tym, aby sprawcę wychować. Oskarżony przyznawał się w toku całego postępowania konsekwentnie do popełnienia zarzucanych przestępstw co należy poczytać za okoliczność zdecydowanie łagodzącą. W tej sytuacji sąd zdecydował się wymierzyć oskarżonemu karę w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, tj. w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W zakresie czynu opisanego w pkt. II aktu oskarżenia oraz w pkt. IX oskarżenia (pkt. VIII aktu oskarżenia) sąd uznał oskarżonych K. P., P. S. (1) i S. K. (1) za winnych tego, że w dniu 25.04.2014 r. w T. wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w trakcie zawierania umowy pożyczki wprowadzili w błąd pracownika firmy (...) Sp. z o.o. co do faktu zatrudnienia S. K. (1) na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, wysokości osiągniętych przez niego zarobków oraz zamiaru wywiązania się z zobowiązania, czym doprowadzili do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez (...) Sp. z o.o. w kwocie 2.000 zł. Tak opisany czyn należało zakwalifikować z art. 286 § 1 k.k. Zachowanie oskarżonych działających wspólnie i zgodnie z wcześniej podjętym porozumieniem wyczerpało znamiona tego przestępstwa. Oskarżeni działali w celu uzyskania korzyści majątkowej w postaci kwoty pieniężnej uzyskanej z tytułu zaciągniętej pożyczki. Wprowadzili w błąd pracownika reprezentującego pokrzywdzonego co do faktu zatrudnienia S. K. (1) na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony oraz wysokości osiągniętych przez niego zarobków. Niewątpliwie również doszło do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem przez pokrzywdzonego. Gdyby bowiem pokrzywdzony zdawał sobie sprawę z rzeczywistego stanu rzeczy (tj. tego, że S. K. (1) nie był zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony oraz wysokości zarobków, jak również tego, że S. K. (1) nie zamierza spłacić zaciągniętej pożyczki) niewątpliwie nie udzieliliby pożyczkobiorcy pożyczki.

Odnośnie czynu zarzucanego opisanego w pkt. III aktu oskarżenia oraz w pkt. XI oskarżenia (pkt. X aktu oskarżenia) sąd uznał oskarżonych K. P., P. S. (1) i S. K. (1) za winnych tego, że w dniu 15.05.2014 r. w T. wspólnie i w porozumieniu

w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w trakcie zawierania umowy pożyczki wprowadzili w błąd pracownika firmy (...) S.A. co do faktu zatrudnienia S. K. (1) na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, wysokości osiąganych przez niego zarobków, zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, jak również miejsca zamieszkania pożyczkobiorcy, czym doprowadzili pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 500 zł. Tak opisany czyn wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. Odnoszą się do niego wszystkie uwagi podniesione powyżej. Ponadto oskarżeni w sposób oczywisty wprowadzili w błąd pracownika pokrzywdzonego co do faktycznego miejsca zamieszkania pożyczkobiorcy S. K. (1).

Z kolei odnośnie czynu opisanego w pkt. V aktu oskarżenia oraz w pkt. VIII oskarżenia (pkt. VII aktu oskarżenia) sąd uznał oskarżonych K. P., P. S. (1) i R. L. za winnych tego, że w dniu 25.04.2014 r. w T. wspólnie i w porozumieniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w trakcie zawierania umowy pożyczki wprowadzili w błąd pracownika firmy (...) Sp. z o.o. w T. co do faktu zatrudnienia R. L. na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, wysokości osiąganych przez niego zarobków oraz zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania, czym usiłowali doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez (...) Sp. z o.o. w kwocie 4.000 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął, z uwagi na podjętą przez ww. pracownika weryfikację zatrudnienia R. L.. Czyn ten wyczerpał znamiona czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. Odnośnie kwalifikacji prawnej tego zachowania należy powtórzyć wszystkie uwagi poczynione powyżej. Jednocześnie zachowanie oskarżonych w sposób oczywisty zmierzało bezpośrednio do dokonania czynu zabronionego, co jednak nie nastąpiło, z uwagi na odmowną decyzję pokrzywdzonego co do przyznania pożyczki. Oskarżeni działali w zamiarze dopuszczenia się przestępstwa, tj. w zamiarze doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem. Zachowanie oskarżonych zakończyło się na etapie usiłowania.

Zachowania oskarżonego K. P. realizowało każdorazowo znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. (w jednym wypadku w zw. z art. 13 § 1 k.k.), a jednocześnie sprawcy działali w krótkich odstępach czasu (drugi chronologicznie czyn został popełniony po upływie nieco ponad dwóch tygodni, zaś trzeci po upływie kolejnych dwóch tygodni), w podobny sposób. Podstawą wymiary kary (przy uwzględnieniu treści art. 14 § 1 k.k.) był każdorazowo art. 286 § 1 k.k. W tej sytuacji zachowania oskarżonego należało zakwalifikować jako ciąg trzech przestępstw. Sąd mógł wymierzyć karę w granicach od 6 miesięcy do 12 lat pozbawienia wolności. Przy wymiarze kary sąd miał na uwadze wszystkie wyżej wskazane okoliczności określone w art. 53 § 1 i 2 k.k. W szczególności sąd uwzględnił z jednej strony karalność oskarżonego, a z drugiej strony jako okoliczność łagodzącą starania oskarżonego o częściowe naprawienie szkody, przyznanie się do popełnienia przestępstw na etapie postępowania przygotowawczego oraz stosunkowo niską wartość mienia wyłudzonego lub którego wyłudzenie sprawca usiłował dokonać. Należało mieć na uwadze także i to, że jeden z czynów zakończył się na etapie usiłowania. W tej sytuacji zdaniem sądu adekwatną reakcją na popełnione przez oskarżonego czyny było wymierzenie mu kary 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Z kolei przy wymiarze kary P. S. (1) należało w uwzględnić jako okoliczność zdecydowanie obciążającą jego uprzednią wielokrotną karalność, w tym zwłaszcza za przestępstwa przeciwko mieniu. Jako okoliczność łagodzącą sąd potraktował przyznanie się oskarżonego do popełnienia przestępstw na etapie postępowania przygotowawczego oraz stosunkowo niską wysokość wyłudzonego mienia. Z uwagi na dotychczasową karalność kara orzeczona względem oskarżonego P. S. (1) musiała być surowsza i sąd wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę górną granicę ustawowego zagrożenia nie sposób uznać kary w tym wymiarze jako rażąco surowej.

Natomiast przy wymiarze kary względem S. K. (1) sąd miał na uwadze przewagę okoliczności łagodzących, a to młody wiek oskarżonego, jego dotychczasową niekaralność (na dzień popełnienia przestępstw w ogóle, zaś na chwilę orzekania za przestępstwa przeciwko mieniu), złożenie konsekwentnych wyjaśnień co do własnego udziału w przestępstwach i nie kwestionowanie swojego sprawstwa. Jako okoliczność obciążającą należało uwzględnić popełnienie więcej niż jednego przestępstwa. W tej sytuacji biorąc pod uwagę fakt, że względem sprawcy młodocianego, jakim jest oskarżony S. K. (1) sąd powinien się kierować przede wszystkim tym, aby sprawcę wychować, sąd wymierzył mu za ciąg przestępstw karę 7 miesięcy pozbawienia wolności.

Z uwagi na wymierzenie oskarżonym kar jednego rodzaju sąd był zobowiązany do wymierzenia im kary łącznej.

Zgodnie z dyspozycją art. 86 § 1 k.k. sąd mógł wymierzyć oskarżonemu K. P. karę łączną w granicach od 8 miesięcy (najsurowsza z kar) do roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych). Powszechnie przyjmuje się, że istnieją trzy zasady wymiaru kary łącznej: zasada kumulacji, asperacji i absorpcji. (...) kumulacji polega na zwykłym zsumowaniu kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. (...) absorpcji polega na tym, że najsurowsza z kar pochłania pozostałe. (...) asperacji polega zaś na zaostrzeniu najsurowszej z wymierzonych kar jednostkowych.

Na tle orzecznictwa Sądu Najwyższego wykształciła się reguła, że kara łączna powinna być tym więcej zbliżona do dolnej granicy (zasada absorpcji), im bardziej ścisły jest związek przedmiotowy i podmiotowy między poszczególnymi zbiegającymi się przestępstwami; im związek ten jest luźniejszy, kara łączna winna tym więcej zbliżać się do górnej jej granicy (zasada kumulacji). Związek ów polega na odległości czasowej między poszczególnymi przestępstwami, zbliżonym sposobie działania, na tożsamości osób pokrzywdzonych, wspólności ich dóbr itp. (por. wyrok SN z dnia 2.12.1975 r. w sprawie Rw 628/75, OSNKW 1976/2/33).

W aspekcie przedmiotowym związek zbiegających się realnie przestępstw wyrażają kryteria przedmiotowe poszczególnych przestępstw, a to bliskość czasowa ich popełnienia (największa - gdy czyny przestępcze popełniane są równocześnie lub bezpośrednio po sobie), osoby pokrzywdzonych (największa ścisłość związku zachodzi, gdy kilkoma przestępstwami pokrzywdzono tę samą osobę), rodzaj naruszonego dobra prawnego (im bardziej zbliżone dobra, tym większa bliskość przestępstw, zatem największa przy tożsamości dóbr), sposób działania sprawcy itd. W aspekcie podmiotowym chodzi o motywy bądź pobudki stymulujące sprawcę, rodzaj i formę winy itd. (tak: Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 19.01.2005 r., II AKa 274/04, KZS 2005/1/14).

Jednocześnie w orzecznictwie podkreśla się, że zarówno zastosowanie zasady kumulacji, jak i zasady całkowitej absorpcji stanowi wyjątek, który powinien występować jedynie w wyjątkowych sytuacjach. Zgodnie z utrwalonym już orzecznictwem całkowitą absorpcję można zastosować tylko wtedy, gdy wszystkie czyny wskazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową albo gdy orzeczone za niektóre z czynów kary są tak minimalne, że w żadnym stopniu nie mogłyby rzutować na karę łączną albo też istnieją jakieś inne szczególne okoliczności dotyczące osoby oskarżonego.

Przy tym związek przedmiotowy wyrażający się w podobnym sposobie działania i podobnej kwalifikacji czynów, nie przemawia sam przez się za stosowaniem absorpcji przy wymiarze kary łącznej, jeżeli każdy z przypisanych czynów odznacza się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Z tej racji okoliczność popełnienia ich w zbiegu realnym nie powinna pozostawać bez znaczenia dla określenia dolegliwości, jaką ma ponieść sprawca za popełnione przestępstwa. Bliski podmiotowy i przedmiotowy związek między przestępstwami, a także nawet podobieństwo tych przestępstw nie jest tak istotną przesłanką wymiaru kary łącznej, aby ograniczała albo eliminowała jakiekolwiek dyrektywy, które trzeba uwzględnić przy wymiarze tej kary.

Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy sąd uznał, że ani zastosowanie w pełni zasady absorpcji ani odwołanie się w całości do zasady kumulacji nie byłoby zasadne. Skazany kierował swoje działania przeciwko różnym dobrom, a to cudzemu mieniu, jak również wiarygodności dokumentów. Związek czasowy pomiędzy poszczególnymi czynami był bliski, jednak oskarżony nie dopuścił się ich jednocześnie. Wreszcie oskarżony kierował swoje działania przeciwko różnym pokrzywdzonym a jednocześnie w dwóch przypadkach zachowana została tożsamość pokrzywdzonego. W tej sytuacji sąd uznał za zasadne zastosowanie zasady asperacji i wymierzenie oskarżonemu kary roku pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu tak wymierzona oskarżonemu kara nie przewyższa jego stopnia winy, jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, spełnia swą rolę wychowawczą w stosunku do oskarżonego, uwzględniając też społeczne poczucie sprawiedliwości. Biorąc pod uwagę ilość okoliczności obciążających, wymierzona oskarżonemu kara oscyluje w granicach dolnego zagrożenia i w żaden sposób nie może być uznana za zbyt surową. Sąd zważył ponadto, że wymierzona oskarżonemu kara powinna spełniać funkcje odstrasżające wobec społeczeństwa. Wiedzą powszechną jest, że wyłudzenie kredytów, dóbr i świadczeń są czynami szkodliwymi i zasługują na potępienie. Kara ma więc na celu zniechęcenie społeczeństwa do podążania drogą oskarżonego K. P..

Z kolei w przypadku oskarżonego P. S. (1) sąd mógł zgodnie z dyspozycją art. 86 § 1 k.k. wymierzyć mu karę w granicach od roku (najsurowsza z kar) do dwóch lat pozbawienia wolności (suma orzeczonych kar jednostkowych). Wymierzając karę łączną sąd miał na uwadze wszystkie wskazane wyżej dyrektywy. Również i w tym przypadku sąd zdecydował się zastosować zasadę asperacji i wymierzył oskarżonemu karę łączną roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę dominującą w przypadku tego oskarżonego okoliczność obciążającą, to jego uprzednią wielokrotną karalność, nie sposób w kontekście górnej granicy ustawowego zagrożenia uznać wymierzonej kary za rażąco surową.

W przypadku oskarżonego S. K. (1) granice wymiaru kary łącznej kształtowały się od 7 miesięcy do roku i miesiąca pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę wszystkie kryteria wskazane powyżej sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną roku pozbawienia wolności.

Zgodnie z art. 58 § 1 k.k. jeżeli ustawa przewiduje możliwość wyboru rodzaju kary sąd orzeka karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania tylko wtedy, gdy inna kara nie może spełnić celów kary. Zgodnie z art. 69 § 1 k.k. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

W opinii sądu niecelowe byłoby orzekanie wobec oskarżonych K. P. kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Oskarżeni byli wprawdzie karani, ale wyroki skazujące zapadły po popełnieniu przez nich czynów objętych niniejszym postępowaniem. Oskarżeni prowadzą uregulowany tryb życia. Taka postawa wskazuje na to, że zdarzenia objęte przedmiotem niniejszego postępowania miały charakter incydentalny w życiu oskarżonych a rzeczywiste cele kary zostaną w stosunku do nich osiągnięte pomimo nie wykonania kary pozbawienia wolności. W konsekwencji sąd uznał, że istnieje pozytywna prognoza co do przestrzegania przez oskarżonych w przyszłości porządku prawnego. Nie są oni jednostkami w takim stopniu zdemoralizowanymi, by właściwy cel kary mógł zostać osiągnięty jedynie poprzez wymierzenie im bezwzględnej kary pozbawienia wolności, wręcz przeciwnie biorąc pod uwagę okoliczności sprawy oraz indywidualne cechy oskarżonych sędzić należy, że wystarczającym ostrzeżeniem dla nich jest wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W ocenie sądu okres próby w wymiarze 3 lat będzie wystarczający do sprawdzenia, czy pozytywne prognozy co do oskarżonych były trafne. Umożliwi to ponadto oskarżonym podjęcie dodatkowych prac w celu naprawienia wyrządzonych szkód. Z uwagi na fakt, że S. K. (1) jest sprawcą młodocianym, sąd oddał go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Wyżej wskazana pozytywna prognoza kryminologiczna nie zachodzi w sposób oczywisty względem oskarżonego P. S. (1). Już sama lektura jego karty karnej uniemożliwia z powodu jego wielokrotnej uprzedniej karalności zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Oskarżony był już wcześniej karany, w tym na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem, co nie przeszkodziło mu dopuścić się kolejnych przestępstw. W ocenie sądu warunkowe zawieszenie wykonania kary spowodowałoby tylko to, że oskarżony uznałby się za osobę bezkarną i tym bardziej utwierdziłby się w przekonaniu o opłacalności popełniania przestępstw. Nie można było bagatelizować względów prewencji ogólnej, albowiem wielokrotny przestępca skazywany po raz kolejny na karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania uchodzi w oczach społeczeństwa za osobę, która uniknęła odpowiedzialności za swój czyn. Po stronie oskarżonego nie ujawniły się żadne okoliczności mogące stanowić podstawę złagodzenia wymiaru kary. Wyjaśnienia oskarżonego, częściowo przyznającego się do popełnienia przestępstw, należało ocenić jako pokrętne i zmienne. Nie należało zapominać, że początkowo oskarżony konsekwentnie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, aby w postępowaniu sądowym odwołać swoje wyjaśnienia i wnosić o uniewinnienie i to pomimo przyznania okoliczności faktycznych odnośnie czynu opisanego w pkt. VI aktu oskarżenia.

Sąd zobowiązał wszystkich oskarżonych do naprawienia wyrządzonych szkód w całości, w tej części, w której działali wspólnie i w porozumieniu do naprawienia szkody zobowiązani są solidarnie (pkt. XVI – XVIII sentencji wyroku). W pkt. XIX sąd orzekł przepadek wszystkich dowodów rzeczowych.

Oskarżonym S. K. (1) i P. S. (1) została udzielona pomoc prawna z urzędu. O jej kosztach orzeczono w pkt. XX. Stawka minimalna zgodnie z przepisami obowiązującymi w chwili wszczęcia postępowania sądowego wynosiła 420 zł. W

niniejszej sprawie odbyło się 5 rozpraw, w związku z czym stawka ta została podwyższona o kwotę 336 zł (4 x 0,2 x 420 zł). Uzyskana suma została powiększona o podatek od towarów i usług.

Sąd zwolnił oskarżonych od ponoszenia kosztów procesu w całości uznając, że żaden z nich nie jest w obecnej sytuacji, przy uwzględnieniu obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych, do ich poniesienia bez uszczerbku dla utrzymania siebie i swoich rodzin.